

Luați-o drept reclamă

completate, dacă vin oameni în redacție și stau un ceas-două măcar s-o citească.

Cum să nu ne bucare? Dar ne și îngrijorează. Fiindcă tirajul în care poate apare revista noastră este suficient în raport cu cerințele și nu înțelegem să vedem irosindu-se — prin ignorare — o bună parte din tot ce investim în aceste pagini de revistă.

Cum se explică situația? Se pare că se întâmplă, și pentru că în ultima vreme — v-o spun nu-mai dumneavoastră la ureche, să nu mă audă criticul acela cu zîmbet de aguridă care proclamă că nu ne citește, dar știu precis că ne „lecturează” și ne fișează — pentru că în ultima vreme revista e mai bună, mai variată, mai interesantă, mai cuprinzătoare. Spune toată lumea. Apoi, din statisticile lunare primite rezultă că au sporit într-o măsură importantă abonamentele individuale.

Dar cel mai mult se explică lucrurile prin realitatea amară că difuzarea revistei revine unui organism care, indiferent la sugestiile noastre, distribuie exemplarele în rețeaua comercială după rațiuni numai de el înțelese, adică atîtea la chioșcul de la Universitate și tot atîtea în comuna Cățelu; atîtea la Iași, Timișoara, Cluj și tot atîtea la Șimleul Silvaniei sau Dolhasca.

Firește, exemplarele de la Universitate, de la Cluj, Timișoara și Iași, se epuizează pe dată, în vreme ce din comuna Cățelu sau de la Șimleul Silvaniei revista se întorcea în pachete care se cheamă atît de urît și de nedrept „retururi nevandabile”. Care retururi mor în depozit.

Dar văd că m-am luat cu vorba și tot dînd explicații, mi-am vărsat ofurile, care, de bună seamă, nu vă privesc. Vreau să știți că gospodarii care răspund de noi — mai marii însului pomenit, pe care bucuros l-aș trimite la „Play-boy”, să-i dea de ripă într-o lună cu rivna și priceperea lui — ne-au ascultat, ne-au înțeles, ne-au asigurat de sprijinul lor. De la un timp, exemplarele puse în vânzare sînt simțitor mai înțelepțeste distribuite pe piață.

Și tot nu e destul. Ca să fie destul, ca dumneavoastră — care, datorită bunăvoinței chioșcarului, generozității prietenului, chibzuinței bibliotecii orașenești, imi faceți cîinstea să mă citiți — ca dumneavoastră, așadar, să fiți sigur că aveți pe masa de lucru sau lingă pernă revista „Teatrul”, ascultați-mi îndemnul. Luați-o drept reclamă, nu mă supăr (în bună măsură și este), dar ascultați-mi îndemnul: sînteți om cu judecată, mai înfrîngeți o prejudecată și abonați-vă. În ce fel, în ce condiții? Închideți revista și citiți ce stă scris pe coperta a patra.

De la o vreme, de cîteva luni, ba chiar de vreun an, sînt semne — multe și sigure — că revista noastră e, cum să spun, privită cu mai mult interes.

Revista noastră, cu tirajul ei de revistă de specialitate, cu cititorii ei — care nu sînt și nu pot fi mai mulți decît atîți citiți oameni de teatru și de pe lingă teatru sînt — revista noastră SE CERE.

Asta ne bucură, cum să nu ne bucare?

Cum să nu ne bucare, dacă ni se plîng chioșcarii că nu le ajung exemplarele, dacă ni se dau telefoane — și din provincie — să facem rost de ultimul număr, dacă primim scrisori în care ni se înfățișează situația colecțiilor personale des-